

att slutligen dess behandling af en del svenska historieskrifvare lämnar varnande exempel på, huru man icke skall skriva historia, icke ens "historiska berättelser".

(Forts.)

TILLÄGG till afd. 1, s. 46, 48.

Det kunde här erinrats om att i kronologin till 1288 (*Annales Sigtunenses, Script. Rer. Svec.*, III: 1: 2) det efter omnämmandet af de i slaget vid Lena stupade danskarne heter: *reliqui Dani fugerunt cum magno pudore* ("de öfriga danskarne flydde med stor skam"). Detta oblida omdöme om danskarne, som icke återfinnes annanstädes, är man frestad gissa hafva sin grund i Lenavisans ord "fingo ryggen full med stryk". Detta förhållande skulle då gifva stöd för min förmodan, att visan härrör redan från 1200-talet (då kronologin slutar med 1288).

F. L.

BENPLATTAN MED RUNINSKRIFT

(tillägg till uppsatsen i föreg. häfte)¹

AF

EMIL OLSON

Två omständigheter, den ena saknaden af skiljetecken i hela gruppen *aallatti*, den andra den påfallande dubbelskrifningen af *t* i dess senare del (jfr s. 19 f.), ha kommit mig att tänka på, att *atti* måhända snarast här icke bör läsas "ägde", utan att de ifrågavarande fyra tecknen höra omedelbart samman med de föregående *aall* och tillsammans med dem utgöra inskriftens magiska del. I så fall komme "den första satsen" (jfr s. 19—21) blott att innehålla ägarens namn (med såväl verbet "äger" som obj. "denna" l. "detta" underförstådda) och den svårighet, som å s. 25 beröres, beträffande förhållandet mellan de bägge "satserna" i inskriften komme att alldeles bortfalla.

¹ Denna tilläggsanmärkning gjordes af förf. vid korrekturläsningen, men kunde af utrymmesskäl ej medtagas i omedelbart sammanhang med uppsatsen i fråga.

Red.